

İlim ve Edeb

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

İnsanın bu dünyada üstünlüğü, haysiyeti, şerefi, ilim ve edebi iledir. Malda, mülkte, rütbede ve soyda değildir. Şerefli insan, edebe riayet eden ve dinin emirlerine uyan insandır. Edeb ise, haddini, sınırını bilmek demektir.

İşyerinde, evlilikte, toplumda, her yerde herkesin bir sınırı vardır. O sınır içinde kalınırsa, geçici dünya Cennet gibi olur. Bütün üzüntüler, sıkıntılar, kavgalar, hep sınır ihlalden doğmaktadır. Eğer evin hanımı, kendi sınırını bilirse, yani o edebi takınırsa, Cennet hanımı gibi olur. Bir erkek de kendi sınırını bilirse, o sınır içinde konuşur, hareket ederse, orası bir Cennet olur. Peki, bu sınır nedir? Bunu bilmek ilim öğrenmekle olur. İlim öğrenmeyen sınır tanımaz. Hazret-i Ali, **(Bana bir kelime yani dinimize ait bir mesele öğretmenin kölesi olurum)** buyuruyor.

Peygamber efendimiz de buyuruyor ki:

(Bir talebe, dinden bir mesele öğrenmek için evinden çıksa, hocasının evine kadar yürüse, “Bu şerefli kul benim üzerime bassın” diye melekler kanatlarını, onun ayaklarının altına döşer. Gökteki bütün kuşlar, karadaki bütün hayvanlar, denizdeki bütün balıklar, bu kul için, “Ya Rabbi, bu senin dinini öğrenmek için yola çıkmış, affet bunu” diye istigfar ve dua ederler.)

Bu, sadece öğrenmek için gidene verilen ecirdir. Öğretmek için giden, elbette bundan daha çok ecir alır.

Eğer bir yerde Allahü teâlânın dinine hizmet varsa, her Müslümanın üzerine şu üç şeyden birini yapmak farzdır. Üçünü de yapmazsa ahirette bunun çok sıkıntısını çeker. Eğer ecdadımız, bizden öncekiler, bu üç şartı yerine getirmeselerdi, bugün biz belki de bir gayrimüslim çocuğuyduk, belki dinsizdik; çünkü İslamiyet bize bir emekle gelmiştir. Bunun için, emeği olanların üstümüzdeki hakkı çok büyüktür.

Üç farzdan birincisi, bizzat bedenen katılmaktır. Nitekim Eshab-ı kiram tâ Mekke-i mükerrmeden, Medine-i münevvereden İstanbul’a kadar geldiler. Niye geldiler? Toprak sahibi veya ganimet sahibi olmak için değil, Allahü teâlânın dinini kullarına anlatmak için geldiler.

İkinci farz, fiilen katılmaya imkân yoksa, malla, parayla desteklemektir.

Bu da mümkün değilse **üçüncü farz**, elini açıp dua etmektir. (Allah’ım ben iştirak edemiyorum, acizim, hastayım, sıkıntım çok, malım mülküm yok; ama bunlara yardım eyle, onları her türlü kötülükten muhafaza eyle, işlerini rast getir, insanlar kurtulup, dinsiz, imansız yaşamasınlar) diye dua etse, yine bu şartı yerine getirmiş olur.

Kaynak: dinimizislam.com